

pokárám kamarádku, která už zase zmizí za objektivem fotoaparátu a stiskne spoušť. Jako se šelma plíží ke své kořisti, pomalu se blíží dortu na lesklém nerezovém stole a polohlasem šeptá nadšením.

„Tohle“ – cvak – „je“ – cvak – „úplné“ – cvak – „mistrovské dílo,“ rozplývá se a já jako vždy sice vím, že má pravdu, ale nedokážu takový kompliment přijmout.

Nevím, jestli jsou na tom ostatní lidé podobně, ale mě pokaždé, když mě někdo pochválí, polije úplně horko. A nejvíc mi zrudnou uši. Což vzhledem k tomu, že nosím krátce střižené blond mikádo, ještě ke všemu nejde ani nijak zakrýt. Ve výsledku mi pak svítí jako malé červené semaforey.

„Už zase vypadáš jako ten jeden z trpaslíků z disneyovské filmu o Sněhurce,“ trefí se Willow do černého, když už má dost fotek a neurčitě na mě ukáže fotoaparátem. Rozpačitě si uši promnu, takže teď září snad ještě víc. Willow si mezitím z pracovní desky vezme zbylý kousek cukrové hmoty a strčí si ho do úst. S plnou pusou zahuhňá: „June, uch byt to chonečně měla fochopit! Bef tebe bychom dnechka nebyly ani fdaleka tam, kde fme! To ty jsi k nám přivedla tu fupermodelku. A od té doby, fo si Mona Libbra najala na chvatbu naši agenturu, je to jedna velká jízda.“ Polkne a já jí konečně zase rozumím. „Tak se trochu raduj! A zkus si vzít čepici!“ uzavře, a pak se obě zadíváme na umělecké dílo, na kterém jsem dnes pracovala od brzkého rána.

Sakra, vždyť má pravdu.

Ve všem.

Jednak je ten dort vážně překrásný. Sice jen zkušební, třípatrový v miniaturním vydání, ale tak pro-

pracovaný a s čistými detaily, až by si člověk mohl myslet, že jsou ty třpytivé ledové krystalky opravdové. Dobře, dvakrát jsem mi při tom spadla mísa s moukou a při prvním pokusu jsem fondán zpackala, ale výsledek je skutečně působivý.

A za druhé má pravdu i v tom, že Mona Libře, té bohaté supermodelce, jsem vážně pomohla z bryndy. Byla to náhoda, že jsem se zrovna ocitla v hotelové lobby *Four Seasons*, kde jsem zaslechla rozhovor manažera hotelu s nějakou ženou, která nezněla zrovna přátelsky naladěná. Přesněji řečeno zněla dost zoufale a naštvaně. A když jsem pak zaslechla výraz „svatební dort“, z náhlého popudu jsem se do toho vložila. Ukázalo se, že ta žena je osobní asistentka Mona Libry, že na ten večer je v hotelu *Four Seasons* naplánována jedna z deseti zkušebních hostin na její nadcházející svatbu se známým hudebníkem Parkerem Poolem a že z kdovíjakého důvodu nedorazil zkušební dort. Nabídla jsem svou pomoc, vykouzlila v extrémně profesionálně zařízené hotelové kuchyni prvotřídní náhradu a voilá, *Wedding Dreams* je najednou najatá jako druhá agentura pro celou svatbu.

Od té doby se nám objednávky jen hrnou a moje tři kamarádky a já jsme na nejlepší cestě stát se jednou z nejvyhledávanějších svatebních agentur na celém Manhattanu. Ve svých šestadvaceti letech jsem na to náležitě hrdá.

My, to znamená Willow, kreativní duše a zcela jednoznačně nejlepší fotografka pod sluncem, Cleo, nemilosrdná obchodnice, která řídí naše PR a byla by ochotná uzavřít smlouvu třeba i s ďáblem, Levandule, naše víla designu a dekorací, která miluje květiny nejspíš víc než cokoli jiného, no a moje maličkost.